

СИБИН МАЙНАЛОВСКИ РЕКВИЕМ ЗА ДВЕ РЪЦЕ

chitanka.info

За една вещица...
„ТАМ ВЫСОКО“ — „АРИЯ“, „Крещение огнем“ — 2003
Не ведьма, не колдунья
Ко мне явилась в дом,
Не в пору полнолуния,
А летним, ясным днем...
„Обычно на рассвете
Я прихожу, во сне,
Но все не так на этот раз...“ —
Она сказала мне
„Усталость, ненависть и боль,
Безумья темный страх...
Ты держишь целый ад земной
Как небо, на плечах!
Любой из вас безумен —
В любви и на войне,
Но жизнь — не звук, чтоб обрывать...“, —
Она сказала мне ... Там, высоко — нет никого
Там также одиноко, как и здесь
Там, высоко — бег облаков
К погасшей много лет назад звезде
„Пока ты жив, не умирай,
На этот мир взгляни —
У многих здесь душа мертва,
Они мертвы внутри!
Но ходят и смеются,
Не зная, что их нет...
Не торопи свой смертный час“, —
Она пропела мне
„Сбежать от жизни можно
От смерти — никогда.
Сама жизнь крылья сложит
И я вернусь сюда...“
Не ведьма, не колдунья
Явилась в дом ко мне,
А летним днем испить воды
Зашла случайно смерть

Тук ли си? Не виждам, не чувам и не усещам нищо. От сълзите, пролени за теб, ослепях. От виковете, предназначени да прогонят гласа на ревността, оглушах. От ударите по стени, стъкла и ненавистни хорски физиономии ръцете ми са безчувствени. Не че има за какво повече да виждам, чувам или усещам каквото и да било. Превърнах се в бледа сянка на самия себе си. И всичко това заради теб. Странно — всичките ми учители по магически изкуства постоянно ми повтаряха отдавна утвърдена поговорка „Слабо и некачествено като женска магия“. Ако бяха живи, днес бих им се изсмял в лицето. Понеже, както се оказва, вещиците също могат да раждат невероятно силни магии. От тях сърцето пропада в невиджани досега бездни, ръцете започват да създават думи, по-нежни от вълшебство, а очите спират да виждат друго, освен тази, която ги е оплела в нежните си като коприна и силните си като драконово проклятие мрежи.

Лошото е, че вещиците, особено младите като теб, правят тези магии без цел, а просто за да опитат до каква именно степен се простира изкуството им. А, щях да забравя — и без да мислят за страничните ефекти на всяко заклинание. Именно заради тези странични ефекти (понякога простосмъртните ги наричат „ревност“...) сетивата ми отказаха да работят.

Искала си да ме докоснеш? Съжалявам, закъсня. Трябваше да мислиш, преди да се впуснеш в опасните дебри на магията. Трябваше поне веднъж да се запиташ дали душата на магьосника е толкова тривиална и обикновена, колкото на останалите ти обожатели. Дали ще е безопасно за нея да положиш върху нея бодлива тел, надявайки се, че глупавият маг ще я помисли за венец от глухарчета...

Знам защо си такава. Никой не обича вещиците. Хората обикновено или ги изгарят на кладата, или ги жигосват. Ти си жива, следователно си избягнала кладата, но жигосването е останало. Когато си се спасявала от побеснелите селяни, ти си откраднала клеймото. Сега постоянно го държиш в разпаления огън и когато някой дръзне да се приближи до теб, ти за забавление го забиваш безмилостно в плътта му... или в душата му.

Но аз не съм селянин, вълшебнице. Някога исках да съм принцът, който идва на кон и те спасява от кладата на посредствеността. Сега

вече не искам нищо. Освободих дракона и вече съм сам в тъмната кула на онзи далечен-далечен хълм, където никой никога не смее да пристъпи... най-малко ти. Защото, колкото и да се преструваш на смела, теб също те е страх. Обвиняваш ме, че съм те ревнувал от съня ти. Така е, признавам — по простичката причина, че МЕН ме няма вътре... че няма място за мен. Нима ще отречеш, че сънуваш други? А ТИ защо ме ревнуваш? И от кого, вещице? От дракона? От огледалото? От някаква митична личност, която евентуално ще се появи след десет хиляди години? И как може да се страхуваш, че някога ще вперя очи в друга, когато първото нещо, което ти поднесох, бяха очите ми с цялата любов, отразила се в тях? Ако не плачех, сигурно щях да се разсмея. Но усмивката ми вече я няма. Магията ми също се изпари със сутрешната роса. Превърнах се на вълк-единак и ближа раните си. Сам. Както винаги. Обречен на безсмъртие... и вечна самота.

О, нима видях негодувание в погледа ти? Прости ми. Забравих, че ми предложи нещо много скъпо — преплетени души. Знаеш ли в какво се превръщат преплетените души при гледката на преплетени ръце? Имаш ли представа за болката, която следва? Мислиш ли, че бих издържал да бъда твой духовен придатък и безпомощно да наблюдавам как мяташ безцелно заклинание след заклинание, а след теб върви редица захласнати простосмъртни?

Не. Стига толкова мазохизъм. И без това изобщо не трябваше да те заговарям. Трябваше да се досетя, че няма начин да дадеш на човек красота, когато той иска блажената сивота на обикновения хорски животец, пълен с толкова прекрасно-обикновени личности и събития. Защо не си останах в кулата? Защо изобщо се появих пред теб?

И отново сипеш обвинения, вълшебнице. Искал съм да ти отнема магическата сила... да те ограничи от сладостта на вълшебството... Ако бе така, щях да остана близо до теб. А аз правя точно обратното — бягам. Крия се. Освобождавам те от присъствието си. Кой знае — може пък това да е за добро. Може пък някак си, ей така, съвсем случайно, след като ти омръзне от любовни завоевания и тайнства, без да искам, да започна да ти липсвам. И тогава... ти сама каза, че знаеш как да ме откриеш.

На гърба на дракона има място за още един, вълшебнице. Затова — сбогом, но не до следващата раздяла, а до следващата среща. До следващата любов. Нашата, а не твоята плюс още някой. Сърцето

ми остава празно. Когато се преситиш от пълнене на твоето, ела.
Дотогава в душата ми ще вали.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.